

POSLEDNÍ FLÁM

MATTHEW
NORMAN

KIOKAN

edice
KLOKAN

Copyright © 2021 by Matthew Norman
Translation © Jan Mrlík, 2022
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Děj této knihy je fiktivní. Jména, postavy, místa a události
zde vylíčené jsou výsledkem autorovy představivosti
nebo jsou užity smyšleně. Jakákoli podobnost
se skutečnými událostmi, místy nebo osobami,
ať živými, či mrtvými, je zcela náhodná.

Z anglického originálu ALL TOGETHER NOW
vydaného v roce 2021 nakladatelstvím Ballantine Books,
an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC, New York
přeložil Jan Mrlík
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2022
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-695-7

Ryanu Hermsenovi, mému nejdávnějšímu příteli

„**M**oc bych si přál mít pro vás lepší zprávy, Robbie. Věřte mi, že ano.“

Když to doktor Osborne říkal, opíral se lokty o stůl, prsty rukou složené do stříšky. Usmíval se. Příjemný úsměv, laskavý a hřejivý, ale také unavený životem.

Robbie si ztěžka povzdychl. „To je bída,“ řekl. „Byl jste pro mě poslední nadějí.“

„Já vím,“ přikývl doktor Osborne. „Stává se často, že ke mně lidé přicházejí a doufají, že všichni ti, co je vyšetřovali přede mnou, se prostě pletli. U vás bohužel o takový případ nejde. Je mi to moc líto.“

Za oknem proletělo hejno ptáků zformované do klínu.

Venku byl slunečný den, vlastně velice pěkně, protože počasí se nestará o žádné souvislosti, prostě si dělá, co chce. Robbieho zaskočil nával smutku. Koneckonců *tohle* říkal doktor Osborne po celou dobu. Předtím, když ležel dokonale nehybný během CT vyšetření, víceméně pochyboval, že by mohl vůbec něco cítit. Ale teď to přišlo. Nával citů. „*Tohle* musí být na vaší práci vůbec nejhorší,“ poznamenal.

„Co to?“ zeptal se doktor Osborne.

„Ta chvíle, kdy musíte lidem říct, že jim nezbývá žádná naděje.“

Na stěně za zády doktora Osbornea visel dětský obrázek malovaný pastelkami na papíru zažloutlém stářím. Na něm nápis *Nejlepší táta na světě*. „Víte, takhle já nerad uvažuji,“ řekl lékař. „Naděje znamená pro různé lidi pokaždé něco jiného.“

Robbie se znovu podíval z okna a zahlédl osamělého ptáka, jak spěchá jasnou oblohou, aby dohonil hejno. I na nějakých tři sta metrů dokázal vycítit, jak je opozdilec zoufalý a mává křídly ze všech sil.

„Ale jak už jsem říkal – bojím se, že musím souhlasit s vašimi ostatními lékaři. S diagnózou, kterou stanovili. S tím, jak vážný je váš stav – to zejména. A také s časovou prognózou. Se vším.“

Robbie měl takovou představu, že dokud bude pokračovat v hovoru, tedy pokud si oni dva i dál budou povídat v téhle přeplněné kanceláři s okny mířícími na obří minnesotské parkoviště, nespustí hodiny odpočet. Nenapadlo ho říct nic jiného než: „Do hajzlu.“

„Výstižně řečeno,“ poznamenal doktor Osborne. „Někdy ani já nepřijdu na lepší slovo.“

„Takže je konec?“ zeptal se Robbie.

„Ale ne, vůbec ne. Jistě – *něco* končí. Ale svým způsobem tím začíná něco jiného. Když už máme jistotu v diagnóze, můžeme se soustředit na to, co přijde dál. Můžeme myslet na to, jak se vám postarat o všechny komfort. Zabývat se kvalitou vašeho dalšího života. A především je nejdůležitější soustředit se na to, aby váš zbývající čas byl tak naplněný, uspokojivě využitý, jak jen bude možné.“

Robbie přikyvoval, protože lékařova slova naprosto chápal. „To ano, jenže... bude to všechno trochu oříšek, co říkáte?“

Doktor Osborne nepatrně přikývl a sotva znatelně pokrčil rameny – nejistotu by asi sotvakdo vyjádřil jemněji.

„Tak dobrá,“ prohlásil Robbie. „Ale co to poslední, co jste říkal – naplněný a využitý čas?“

Lékař poposedl. „Podívejte, Robbie, vedl jste opravdu výjimečný život. To je dokonale zdokumentováno. Práce, kterou jste udělal. Věci, jichž jste dosáhl. Nezdá se mi, když dovolíte, že s naplněním života byste měl mít nějaký problém.“

„To je od vás pěkné, že to říkáte, doktore Osborne. Ale přiznám se, že jsem na rozpacích, co bych měl dělat, až od vás odejdu.“

Tentokrát se lékař naklonil nad stůl. Robbie udělal totéž a chvilku působili dojemem dvou spiklenců. „Udělejte inventuru svého života,“ řekl lékař.

„Inventuru?“

„Jistě. Inventuru všeho. Sestavte si seznam nejdůležitějších lidí, které jste v životě poznal. Těch *opravdu* nejdůležitějších. A s nimi pak hleďte strávit tolik času, kolik jen bude možné.“

Robbie čekal něco víc. Nějakou medicínskou radu – poslední zásadní pokus, možná i nějakou experimentální léčbu. Ale řekl si, že tohle je lepší, protože je to reálné. „Budu o tom uvažovat,“ slíbil. „Ale vraťme se ještě k vaší diagnóze.“

„Ano?“ řekl lékař.

Robbie se znovu zahleděl z okna. Tentokrát tam neletěli žádní ptáci, modrá obloha zela prázdnotou. Rychle v duchu počítal, protože matematika ho dokázala utěšit víc než co jiného. „Změnilo by se něco, kdybych vám nabídl deset milionů dolarů?“

Doktor Osborne jako by celý ztuhl. Potom se ale zase usmál – mírně a laskavě. Na dětské malůvce držel tyčkovitý člověk baseballovou rukavici. K usmívajícímu se slunci se vznášelo růžové srdíčko.

„Dobrá,“ pokračoval Robbie. „Mohl bych jít na patnáct milionů.“

Lékař přešel z konejšivého úsměvu v drobné uchechtnutí, protože pacientovi očividně nešlo o nic jiného než získat naději. Kdo ví? Možná je opravdu „nejlepší táta na světě“. „Kéž by to bylo tak jednoduché, Robbie.“

Ano. Kéž by...

KANCELÁŘ ROBBIEHO MALCOLMA,
ZAKLADATELE A VÝKONNÉHO ŘEDITELE

Drazí Vyloučení z baltimorské přípravné školy.

„Víte, musíme se doopravdy sejít.“

Kolikrát jsme si tohle navzájem řekli během posledních několika let? Mokrát, že? Proto vám píšu tento dopis. Rozhodl jsem se uspořádat v Den obětí války naše setkání na ostrově Fenwick, a vy všichni jste zváni.

O cestovní výlohy a ubytování se postarám. Cat, v L. A. tě bude čekat letadlo. Wade, Blair, do New Yorku a Washingtonu pro vás pošlu auta. Blair, prosím tě, vezmi s sebou i Martina a dvojčata. Moc rád bych je konečně poznal.

V nejbližší době vám pošlu e-mail s podrobnostmi, adresami a detailními itineráři. Ale stručně řečeno: naplánoval jsem všechno. Nemusíte dělat nic, než že přijedete. Bude to jako za starých časů.

Vím, že tohle pozvání posílám dost pozdě, takže už můžete mít něco v plánu. Ale strašně se mi po vás stýská. A na rovinu: opravdu nutně vás potřebuji vidět.

Váš kamarád
Robbie

PÁTEK

Kapitola 1

Blair Hardenová seděla v autě, jež uvázlo v dopravní zácpě, jakou si člověk obvykle spojuje s filmy o nadcházejícím konci světa. Auta na východní větvi US Route 50 stála srovnaná v jednolitéch zástupech. Občas se mezi nimi objevil kousek volné silnice, něco jako propustka z vězení, ale za chvíličku už zase všichni dupali na brzdy.

Blair vyhlížela čelním sklem a představovala si, jak se na ně řítí meteor. Vstupuje do atmosféry, prolétá mraky, prořízne oblohu a pak všechno vybuchne. Buum!

„Jen jeď,“ zašeptal Martin usazený za volantem.

Nemluvil na nikoho konkrétního, to už Blair znala. Její manžel měl prostě takový zvyk, že promlouval k dopravní situaci.

„Plynový pedál,“ brumlal. „To je ten úplně vpravo. No tak na něho šlápní.“

„Měli jsme vyjet dřív,“ zašeptala Blair. Tím opravdu nemohla ničemu pomoci, ale stejně to řekla, protože... No, to dělá manželství. Martin místo odpovědi sevřel rukama volant.

Rozhodli se nevyužít Robbieho nabídky, že pro ně pošle auto, a raději se na ostrov Fenwick vydali vlastním vozem. Blair si říkala, že tehdy to dávalo smysl, ale teď by naopak bylo příjemnější užívat si nějakého luxusního auta, které by pro ně Robbie poslal. Už se takhle vlekli skoro hodinu, a to se sotva dostali mimo obvod D. C. a v minivanu to zavánělo po sýrových křupkách Goldfish a rozpouštějících se voskových pastelkách.

Martin klepl na displej na přístrojové desce a přeplnul rádio z hudby devadesátých let na předvolbě 9 na hudbu osmdesátek na předvolbě 8. Šlo ovšem o pouze symbolické gesto. Hlasitost byla ztlumená do té míry, že vysílání nikdo neslyšel, protože pětiletý Kenny v autosedačce usnul a všichni v autě věděli, že probudit ho kvůli čemukoli jinému, než že by začali hořet, by bylo katastrofální chybou.

Poposunuli se o několik desítek centimetrů. Martin šlápl na brzdu. Pak popojeli o další kousek.

Před nimi jel úplně stejný minivan jako ten jejich. Měl kaštanovou barvu a na nárazníku samolepku, na níž stálo: „Býval jsem cool.“ Šlo o přesně týž model Hondy Odyssey, jaký měli Blair s Martinem. Jejich Odyssey měla lak v barvě metalická měsíční stříbrná, což bylo lichotivé označení pro normální šedou barvu. Koupě tohohle velkého osobáku patřila k dalším věcem, které svého času dávaly smysl, teď však Blair jejich Odyssey nenáviděla víc než cokoli jiného za celý život.

„Mami,“ zašeptala Michelle, Kennyho dvojče, mladší o jedenáct mučivých minut. Na uších měla sluchátka v podobě berušek. „Mohli bychom pustit Taylor Swiftovou?“

Blair přiložila ukazovák ke rtům a Michelle se zamračila.

Vyloučení z baltimorské přípravy byli nejlepšími kamarády.

Oprava: Vyloučení z baltimorské přípravy *jsou* nejlepšími kamarády. Když má člověk po třicítce a mluví o přátelích ze střední školy, je slovesný čas ošidná věc, ale zeptejte se kteréhokoli z nich, kdo je jejich nejlepší kamarád, a oni se vyjmenují navzájem, přestože se zatím rozběhli po celé zemi a nesetkali se spolu dlouhých šest let.

Blair McKenzieová, Cat Millerová, Robbie Malcolm a Wade Stephens získali společnou přezdívku, když chodili do čtvrtého ročníku Baltimorské katolické přípravné střední školy. V prvním červnovém týdnu, týden před ukončením

studia, tři z nich vyloučili a čtvrtý odešel ze solidarity k nim, a tak se zrodili Vyloučení z baltimorské přípravky.

Blair se otočila po dvojčatech. Michelle se soustředila na iPad a Kenny spal tak tvrdě, až se zdálo, že mu hlava sedí na krku nakřivo. Blair vylovila telefon a listovala vláknem textových zpráv, které si jejich skupina vyměňovala posledních čtrnáct dní.

Když jí přišlo Robbieho pozvání, stála zrovna v kuchyni oblečená na hodinu jógy. Pozvánku doručil poslíček a drahý tuhý papír se zlacením vypadal opravdu velice nóbl. Na obálce pečet z červeného vosku s vytlačeným logem Malcolm Capital jako by zdobila láhev nějaké hodně drahé whisky. Blair si pozvánku přečetla a hned napsala Cat.

Ahoj. Dostala jsi tu věc od Robbieho?

Cat trvalo dvě hodiny, než odpověděla, což pro ni bylo typické. Žila v Los Angeles, takže se do řetězce textových zpráv zapojovala nebo se odmlčovala většinou v podivné denní době, jako by vysílala z odlišné dimenze.

Zrovna mi to přišlo. Pojedeš?

Blair odpověděla, že zatím neví. Pak se zeptala: Co ty?

O deset vteřin později dorazila Catina odpověď: Dávám tomu dva palce nahoru, kdo by si neužil dovolenou na pláži zdarma? Přidala dvě emodži vztyčených palců, aby to ještě zdůraznila.

Promluví si o tom s Martinem, odepsala Blair.

Ubohost, namítla Cat. Pak připsala: Proto nemám manžela. Líbí se mi všemu šéfovat.

Blair odepsala: Počkej, jen PROTO nemáš manžela? Když se podívala, co jí Cat odpověděla, usmála se. Emodži dvou tančících dívek, jednorozce a duhy. Blair si nedokázala v paměti vybavit, jestli Cat s někým chodí. Ale nechtěla se ptát, protože by tím jen poukázala na to, že spolu už dlouho nemluvily, a tak místo toho odpověděla: Chybíš mi, na což Cat odpověděla obrázkem červeného srdíčka.

Několik hodin nato, když Blair vyzvedla dvojčata ze školky, poslala Cat další zprávu. Myslíš, že Wade přijede?

Cat odepsala: Nevím, proč by nejel. Wade má rád večírky zadarmo stejně jako ta holka, co ti teď píše.

Možná bychom mu měly poslat zprávu, napsala Blair jakoby jen tak. Cat ovšem její lest hned prohlédla a do odpovědi vložila emodži s očima obrácenýma v sloup. Tím myslíš, že bych mu třeba měla napsat já?

Blair neodpověděla. Nevěděla, co by měla odepsat. Ale o několik minut později přišla další zpráva od Cat, kopie dotazu, který poslala Wadeovi.

Wade, co Fenwick? Jedeš?

Nějakou dobu se nic nedělo. Blair v jednom kuse koukala na telefon, aby jí nějaká zpráva neunikla. Nakrájela mrkev pro dvojčata. Pomáhala jim při čtení kartiček s čísly a slovy. Kennymu vytáhla kus mrkve z nosu. Wadeova odpověď dorazila, když skládala nádobí do myčky.

To je blbost, že Cat poletí letadlem. Já chci letadlo.

Cat okamžitě reagovala. To má být ano?

Nejspíš, odepsal Wade. Měl bych cítit rozpaky, že mám v kalendáři tolik volna?

To byl čistě řečnický obrat. Tak to aspoň Cat pochopila, protože odepsala: Já a Wade jedeme. Co říkáš, medvídku Blair?

Blair se mohla Martina zeptat. Mohla mu zavolat do kanceláře a vysvětlit mu, oč jde. Mohli to spolu probrat, jak se u spořádaných manželských párů předpokládá. Místo toho napsala zprávu: Jedeme!

Cat odpověděla obrázkem kočky v bikinách, a tím to bylo vyřízeno. Vyloučení se chystali na cestu na ostrov Fenwick.

Blair se znovu ohlédla dozadu. Je to takový zvláštní mateřský pud, potřeba neustále kontrolovat děti, jako by je matka mohla nečekaně přistihnout, že popíjejí vinný střík a kouří cigarety bez filtru.

Výlet začal krátkým maratonem s Taylor Swiftovou řečnou Taytay. Michelle i Kenny zrovna byli jejími velkými fanoušky a zejména se jim líbila písnička „Shake It Off“, kterou od chvíle, kdy Martin vyjel z příjezdové cesty, přehráli devětkrát za sebou. Dovolit jim to byl ovšem strategický tah. Kdykoli se ozval refrén, začal se Kenny zmítat ze strany na stranu, co mu bezpečnostní pásy povolily. Když došlo na sedmé opakování, utancoval se do bezvědomí.

Martin přešel do sousedního pruhu a poposedl. Auta ve frontě před nimi nepopojížděla o nic rychleji než v té, kterou opustili. „Víš jistě, že chceš, abych tam jel s tebou? Myslím *jistě jistě?*“

V průběhu posledních dvou týdnů se jí na to Martin zeptal nejméně pětkrát, naposled před hodinou, když nakládali do auta nafukovací matraci v podobě prasátka Peppy. „Ano,“ odpověděla, „vím to jistě.“

Ve slunečních brýlích se mu odrazila brzdová světla auta před nimi.

„Jsou to moji nejlepší kamarádi,“ řekla. „A tebe ještě ani neviděli. A dvojčata taky ne.“

„Já vím,“ přikývl. „Ale mohl jsem s dětmi zůstat doma a ty sis mohla udělat sólo výlet. Mně by to vůbec nevadilo.“

Blair si vzdychla a znovu pohledem zkontrolovala Michelle a Kennyho. Tentokrát jako by na zadním sedadle viděla sedět vytáhlou Taylor Swiftovou, jak otráveně vrtí hlavou. Blair se to v poslední době stávalo: představovala si, že se k nim Taylor Swiftová přidala, protože když člověk slyší tutéž písničku pořád dokola, tak trošku jakoby přijde o rozum. Imaginární Taylor Swiftová bušila do Michellina růžového spacího pytle. *On to prostě nechápe, Blair. Vůbec to nechápe.*

Imaginární Taylor Swiftová měla pravdu – Martin to *nechápal*. Proto se ho Blair bezmála zeptala: „Zamyslel ses někdy, Martine, že to možná bude dobré pro nás oba? Pro naše manželství?“ Místo toho mu však připomněla, že on

i dvojčata byli výslovně zvaní. „Kdybyste nepřijeli, bylo by to neslušné.“

Natáhl ruku k dotykovému displeji na palubní desce, jako by chtěl zvýšit hlasitost, ale zase si to rozmyslel. „Myslíš, že si začínám připadat starý?“ zeptal se. Projeli kolem havárky – dvě SUV s pomuchlanými blatníky a mrkajícími blinkry.

„Nezapomněl sis berle?“ zeptala se Blair. „Víš, jak tě zlobí kyčel, když je vlhko.“

„Ha ha,“ opáčil. „Já jen... Jsi o hodně mladší než já.“

„Martine, je ti padesát. A v padesáti je člověk...“

„Jako před padesátkou?“

„Přesně,“ přikývla. „Snadno by ti uvěřili, dejme tomu, i osmačtyřicet.“

Urazili zase kousek cesty, několik kilometrů. Když auto pořádně nejede, těžko se odhaduje ujetá vzdálenost.

„Pořád nemůžu uvěřit, že jsi chodila na střední školu s Robbiem Malcolmem,“ poznamenal. „Máš ponětí, co má ten člověk peněz?“

Blair se nad tím zamyslela. Ano, *věděla* to, i když mlhavě, protože když se ta číslice přehoupla přes řád miliard, přestala si s tím lámat hlavu. Před několika měsíci seděla ve Starbucks, míchala dietní kávu, aby byla pěkně světlá, a přitom jí oči padly na otevřený *Wall Street Journal* se skvrnami od kávy. Uprostřed stránky zahlédla článek s nadpisem:

ROBBIE MALCOLM VÍ VŠECHNO.

„Když jsme byli ve druhém ročníku, založil na jméno své matky účet E*TRADE,“ řekla Blair. „Ve čtvrtém ročníku nechal k jejich domu postavit přístavbu.“

Martin tiše hvízdal přes zuby a vtom zase museli zastavit. Další auta s pocuchanými plechy. Řidiči i v malých rychlostech naráželi jeden do druhého. „Jaký vůbec je? Víš, myslím osobně.“

Blair si v duchu představila Robbieho, svého miliardářského kamaráda, který vypadal jako docela normální člověk.

„Celkem takový tichý,“ odpověděla. „Zprvu dost stydlivý. Matematik. A velmi precizní osoba.“

„To dává smysl,“ mínil Martin. „To je dobré. Pověz něco o Cat a Wadeovi. Vlastně o nich skoro nic nevím.“

„Dobře. Cat je chytrá. A zábavná. Dělá v L. A. producentku ranní talk show. Lesbička, blondýnka. A celkem malá. To jsem ti neříkala? Vypadá, jako by sis ji mohl schovat do kapsy.“

„Ne,“ zavrtěl Martin hlavou, „*tohle* jsi mi neříkala. Vidiš, to je lepší. Co Wade? Díval jsem se na jeho knížku na Amazonu. Sedmadvacet recenzí, ale vyšla už před několika roky, ne?“

„Před šesti,“ odpověděla Blair. „Před šesti roky.“ Namířila na sebe jeden výdech klimatizace. „Nebyla moc úspěšná. Ale je to opravdu dobrá knížka.“

„Ještě nikdy jsem se nepotkal s žádným spisovatelem,“ zabručel Martin. „Provozuje spisovatelštinu?“

„Spisovatelštinu?“

„Však víš. Recituje poezii a kolem krku nosí šátek?“

Kenny ve spánku kopl zezadu do jejího sedadla. „Znáš Ijáčka z Medvídka Pú?“ zeptala se.

„Ijáčka? To je ta věc, co vypadá jako smutný oslík?“

„Jo,“ přitakala. „Tak to je Wade. Smutný osel. Ale trochu činorodější. Připomíná vysokou lidskou verzi Ijáčka. A miluje Beatles. Jen mu nedávej žádnou záminku, aby začal mluvit o Beatles. To myslím vážně. On pak nezavře hubu.“

Martin se po ní s úsměvem podíval.

„Co je?“ zeptala se.

„Miláčku, copak je s tím Wadem? Kdykoli o něm začneš mluvit, tak znervózníš.“

„Ne, to není pravda,“ bránila se, a nervózně se zavrtěla. Přepnula rádio z šeptajících osmdesátek na šeptající devadesátky, jako by to byl výkon vyžadující značnou sílu.

„Klidně mi to můžeš říct.“ Ukázal na okolní provoz připomínající nějakou postapokalyptickou epochu. „Času máme dost.“

„Tak dobře,“ podvolila se Blair. „Wade do mě kdysi byl zamilovaný.“

Martin přikývl a přijal tuto informaci bez komentáře a beze změny výrazu.

„Cat do mě byla vlastně taky zamilovaná,“ dodala. „Aspoň po určitou dobu. To jsem byla celá já. Holka, kterou všichni milovali.“

„A co Robbie?“ zeptal se Martin. „Ten do tebe byl taky zamilovaný?“

Blair chápala, že si z ní dělá legraci, a říkala si, jestli je to pro něho tak k neuvěření, že se do ní lidé zamilovávali. „Ten ne,“ zavrtěla hlavou. „Robbie odjakživa miloval Cat. Nikdy to nepřiznal, ale bylo to tak.“

Martin se tiše zasmál.

„Copak?“ zeptala se.

Posunul si sluneční brýle na špičku nosu. „To by mohl být opravdu výživný víkend.“

Kapitola 2

Wade Stephens ještě nevyrazil z New Yorku. Seděl v bytě a telefonoval se svým agentem Brandonem. Mluvili spolu sotva tři čtvrtě minuty a Brandon už si dvakrát povzdychl, což nikdy neznačilo nic dobrého. „Tak dobrá,“ řekl Wade. „Jsem připravený. Co pro mě máš?“

Brandon neříkal nic. Možná i zavěsil.

„Brandone, jsi tam?“

„Ehm, jak už jsem ti psal v e-mailu, Wade, moc toho není.“

V té chvíli se ozvalo zaklepání na dveře bytu. „Sakra,“ zamumlal Wade.

„Cože?“ zeptal se Brandon.

„Někdo mi klepe na dveře.“

„Fajn, a proč šeptáš? Čekáš snad, že tě někdo zavraždí?“

„Ale ne,“ odvětil Wade. „Jsem si jistý, že mě jdou soudně vystěhovat.“

Wadea znovu napadlo, že mu Brandon zavěsil. Vlastně by to dávalo docela smysl. V oboru literárních agentů platil Brandon za opravdu velké zvíře.

„Snad ti nejde o to, abych se kvůli tomu cítil nějak provinile, co?“ zeptal se Brandon.

Nové zaklepaní – ba zatukání, jako by Wadea navštívil nějaký zdvořilý středně velký ptáček. „Ukázalo se, že vlastník bytu vyznává tu blbou politiku, podle níž by měl nájemník platit nájem každý měsíc.“

„No to je ale kravina,“ pravil Brandon. „Vypadni odtud. Jdi se schovat do jiného pokoje nebo tak něco.“

„Já žiju v garsonce, Brandone. Žádný druhý pokoj nemám. Tenhle jediný pokoj je všechno.“

„Tak se běž zašít do své přišerné mrňavé koupelny,“ radil mu Brandon. „A vůbec, mohli bychom přestat s tím šeptáním? Mám z toho pocit, jako bychom spolu měli sex po telefonu.“

„Wade! Waaaaade!“ Z chodby volala správkyně domu paní Suzuki. Byla to sladká, velmi přátelská ženička, která mu někdy nosila zázvorové sušenky, ale dnes se z ní stal Wadeův nepřítel.

Brandon měl pravdu. Wadeova koupelna byla *hodně* přišerná. Velikostí se blížila toaletě v letadle a z nějakého záhadného důvodu v ní bylo neustále vlhko.

Wade za sebou zavřel dveře a posadil se na mísu se sklopným víkem. „Tak jo, jsem v bezpečí. Co jsi to říkal? *Žádné* zprávy? Nic?“

Brandon znovu zavzdychal – už potřetí. Stav vzájemného vztahu mezi spisovatelem a agentem by se dal měřit podle zvláštní míry – VZT, vzdychy za telefonát.

„Tak dobrá,“ řekl Brandon. „Prostě strhnu náplast, ano, Wade? Přišlo nám pět dalších odmítnutí. Ne, moment, krucinál, bylo jich šest.“

„Šest? Odmítlo tě šest dalších nakladatelství? Ale vždyť jsem s tebou mluvil tuhle, jsou to tři dny.“

„Já vím,“ souhlasil Brandon. „Není to zrovna ideální.“

„Že to není ideální? Nevtipkuj. Povídal jsi, že u menších nakladatelství bychom mohli pochodit líp.“

„To je pravda. Taky jsem si to myslel. Ale možná jsem se spletl. Tohle není žádná přesná věda, Wade.“

„A co teda říkali?“ Wade v telefonu slyšel klapání klávesnice. „Ty zrovna v téhle chvíli píšeš e-mail?“

„Dělám víc věcí naráz,“ odbyl ho Brandon. „Říkají pořád totéž jako všichni ostatní. Ve vzácné shodě mají indie nakladatelství, středně velcí hráči i pět největších nakladatelských domů stejný názor. Tvou druhou knihu nechce nikdo koupit. Vypadá to, že tě zezdili.“

„Kurvadrát,“ hlesl Wade.

„Já vím,“ broukl Brandon.

„Do prdele,“ pokračoval Wade.

„Rozhodně,“ souhlasil agent.

Wadea napadlo, jestli paní Suzuki ještě pořád čeká na chodbě. Také si říkal, zda by bylo možné utopit se ve sprše newyorského bytu. „A co má první knížka?“ zeptal se. „Copak ta se nepočítá? Ta si vedla dobře, no ne?“

„Nevím, jestli stojíš o to, abych strhl všechny náplasti naráz, Wade. Tvoje *Zpětná vazba* si vedla tak tak. To přinejlepším. A navíc je to šest let, co vyšla. Máš ponětí, kolik románů za posledních šest let vydal James Patterson?“

„Nemám,“ hlesl Wade.

„Já vlastně taky ne,“ přiznal Brandon. „Ale dá se předpokládat, že jich byla plná prdel. Ale poslouchej. Zapomeňme na šest let – *od začátku* se to špatně prodávalo. Varoval jsem tě, už když jsi za mnou přišel s tím nápadem. Říkal jsem ti to po prvním nástinu. A opakoval jsem to i po sedmém...“

„Chápu,“ zahučel Wade.

„Je mi líto,“ pokračoval Brandon. „Špatné zprávy se mi neříkají dobře. Jsem zklamaný *za tebe* a pak tohle zklamání vysypu na tvou hlavu. Ale pracuju na tom.“

Wade zvedl oči ke stropu koupelničky, na skvrny od prosakující vody a zpuchřelou omítku připomínající špinavý sníh. „Já jen nechápu, že se to nikomu nelíbí,“ postěžoval si.

Brandon si tentokrát nepovzddechl, spíš potichu zaskučel. „Kamaráde, soubor volně propojených krátkých povídek založených na písňových textech Beatles není zrovna věc, po které by se svět utloukl. O to se zajímá hrstka lidí. *Malá hrstka*.“

„Ale no tak,“ protestoval Wade. „Je to největší kapela všech dob.“

Wade si v té chvíli povšiml svého odrazu v koupelnovém zrcadle. Z hlediska načasování nebylo zrovna nejšťastnější, že se viděl, jak sedí sklíčený na záchodové míse. Dílem náhody na sobě zrovna měl jedno beatlovské tričko. Na něm snímek z filmu z doby, kdy byli na vrcholu, svěží tváře a typické účesy.

„Já Beatles znám,“ pravil Brandon. „Rozpadli se před půl stoletím. Dva z nich jsou po smrti. A sbírky krátkých povídek dneska stejně nikdo nekupuje. To je prostě signál z knižního trhu. I kdyby to někdo nakrásně přijal, nejsem si jistý, jestli by se to dalo legálně publikovat. Kdo vlastní práva na všechny ty texty, které sis půjčil? Jestli je to Yoko Ono, tak jsi v prdeli. Viděl jsem ji před pár lety na galaplese v MET. Vypadala děsně. Hovadina. Omlouvám se. Už se zas chovám jako dobytek.“

Wade šfouchal do závěsu kryjícího sprchu. „Takže co dál?“

„Ještě se neozval jeden vydavatel. Nějaký krcálek ve Village. Už vydali nějaké praštěné věci kolem muziky, podobné jako ta tvá knížka. Poslal jsem to přečíst jejich editorovi. Třeba se mu to bude líbit. Ale možná ten chlap vůbec neexistuje. Co když jsem někomu skočil na špek?“

Wade se nahrbil, lokty si opřel o kolena. „No, aspoň to zní slibně,“ řekl.

„Poslyš, Wade, normálně mi tvůj neskrývaný cynismus nějak moc neimponuje,“ reagoval Brandon, „ale tady je myslím namístě. Je důležité ukočírovat vlastní očekávání. Už kvůli sobě. Sakra, kolik je hodin?“

Wade se podíval na hodinky, ale nebyl si vůbec jistý, jestli od něho Brandon skutečně čeká, že mu to poví.

„Musím běžet, Wade. Mám něco na práci ve městě. Jdeme se s Blainem podívat na nějakou mateřskou školu pro Duncan. Nevím, jestli jsi o tom slyšel, ale děti přijdou hodně drah. No tak co kdyby ses vyprdl na staré odrhovačky a napsal pro tátu něco, co by se dalo doopravdy prodat?“

Od doby, kdy Brandon s manželem adoptovali syna, o sobě agent občas mluvil jako o tátovi. Za normálních okolností by to Wadeovi připadalo milé. „Jo, moc rád,“ odpověděl. „Ale co se prodává? Na to jsem opravdu zvědavý. Já už to prostě nevím.“

„Co třeba dětské knížky?“ nadhodil Brandon. „Lidi je kupují jako praštní.“

„Můžeš do dětské knížky napsat *kurva*?“ zeptal se Wade.

„Já nevím. V Evropě snad ano. Duncanova oblíbená knížka je o kuřeti, které nejedlo zeleninu. To jako vážně, jen si to vezmi. Napiš něco prodejného, já to prodám, Duncan bude moct chodit do školy s dětmi Aleca Baldwina a tebe nebudou muset vyhazovat z garsonky.“

Wade sníval o literárních cenách. Představoval si, jak podepisuje smlouvy na několik knih naráz a prodává práva ke zfilmování. Teď si většinou jenom přál, aby měl zdravotní pojištění a pořádný strop v koupelně. „Kdy myslíš, že by se ti ten chlapík mohl ozvat?“ zeptal se. „Ten editor?“

„Brzo,“ mínil Brandon. „Počítám v několika nejbližších dnech.“

„Fakt?“ podivil se Wade. „Tak brzy?“

„No to si piš. No tak, Wade, pamatuj, já jsem sakra Brandon Ross.“